

техните оръжия. Той имаше само едно оръжие: своята дарена от бога неопетнена душа. Само тя можеше да му бъде вярна закрила.

Ала бе вече късно. Той бе погубил душата си. Той заслужава-ше наказанието си.

Той бе измамил, той се бе отметнал от клетвата дадена на Батаци. Сега и него мамеха.

На страшен кръстопът се ломеше душата му.

По кой друм?

Да продължи да върви все по-надолу, по тая наклонена плос-кост от измама и коварство, от мъст и жестокост, докрай, докрай...

Или да се върне назад, да се помъчи да се спаси, да се по-кае, да помоли бога за изкупление.

И той очакваше някакъв знак, някаква поличба божия, която да му покаже правия път.

Самодържецът се извърна. Пред него стоеше загриженото лице на войводата Драгота. Кога бе поискал позволение да влезе, кога му бе дал разрешение? Не помнеше. Сякаш се събуждаше от дълбок, страшен сън. С разтреперано сърце и смъртно наранена душа.

- Какво има, Драгота?

- Беше ми позволил, царство ти, да дойда в третия час на доклад...

- Добре. Говори...

- Днес трябва да замина с конница и пешаци за Родосто. Там ще вардим войските, които идат на помощ на Тарканиот от Никея. С колко отряда ще повелиш да тръгнем?

Страшен гняв изпълни гърдите на Асена. Български войски за Родосто! И защо щяха да си пролеят кръвта тия чеда на Хема? За да запазят Константиновград от никейците. Ала за кого? За латинците!

Не! Никога! Никога!

Никога вече българите не щяха да дават живота си, за да пазят, за да ^{тук} превземат, за да ^{тук} защитават чужди нагоди. Никога!